

JEFFREY ARCHER

MINKÄ
TAAKSEEN JÄTTÄÄ

CLIFTON-KRONIKKA, OSA 6

Suomentanut Susanna Tuomi-Giddings

sitruuna kustannus

PROLOGI

Koväänisistä kuului rahinaa. ”Jutussa lady Virginia Fenwick vastaan...”

”Valamiehistön on täytynyt saada ratkaisu aikaan”, Trelford sanoi harppoen jo kohti salia. Hän katsoi taakseen tarkistaakseen, että kaikki seurasivat häntä ja törmäsi vastaantulijaan. Hän pyysi anteeksi, mutta nuori mies meni menojaan. Sebastian, joka oli kävellyt heidän edellään, piti ovea auki oikeussaliin neljätoista, jotta hänen äitinsä ja tämän asianajaja pääsivät paikoilleen eturiviin.

Emma oli liian levoton sanoakseen mitään, vaihtoi vain hermostuneita katseita takanaan toisessa penkkirivissä istuvan Harryn kanssa ja odotti, että valamiehistö palaisi saliin.

Tuomari Lanen astuessa oikeussaliin kaikki nousivat seisomaan. Tuomari kumarsi ja istui sitten paikalleen. Emma käänsi katseensa tuomarien aition vieressä olevaan suljettuun oveen. Hänen ei tarvinnut odottaa kauaa ennen kuin ovi aukesi, ja oikeudenpalvelija ilmestyi näkyviin kaksitoista valamiestä vanavedessään. He asettuivat kömpelösti paikoilleen astuen toistensa varpaille kuin myöhään saapuneet katsojat teatterikatsomossa. Oikeudenpalvelija odotti, että kaikki olivat paikoillaan, ja kumautti sitten sauvaansa kolme kertaa lattiaan: ”Valamiehistön puheenjohtaja nouskoon vastaamaan.”

Puheenjohtaja nousi koko sadankuudenkymmenen sentti-

metrin pituuteensa ja kohotti katseensa tuomariin. Tuomari Lane kumartui eteenpäin ja kysyi: ”Oletteko päässeet yksimielisyyteen?”

Emma pelkäsi sydämensä pysähtyvän odottaessaan vastausta.

”Emme ole, teidän armonne.”

”Päsisittekö siinä tapauksessa ratkaisuun, jossa vähintään kahdeksan teistä on yksimielisiä?”

”Päsimme kyllä, teidän armonne”, puheenjohtaja sanoi, ”mutta valitettavasti yksi valamies muutti viime hetkellä mieltään, ja olemme olleet viimeisen tunnin ajan umpikuja-tilanteessa yhdeksän ääntä kolmea vastaan. En tiedä, tuleeko siihen muutosta. Tälläkin kertaa minun on siis kysyttävä teiltä neuvoa. Miten meidän tulee asiassa edetä?”

”Uskotteko te, että voitte saavuttaa enemmistön kymmenen ääntä kahta vastaan, mikäli saatte hiukan lisää aikaa?”

”Uskon kyllä, teidän armonne, sillä yhdestä asiasta me kaikki kaksitoista olemme samaa mieltä.”

”Mikä se asia on?”

”Meidän olisi mahdollista päästä ratkaisuun nopeammin, jos saisimme nähdä majuri Fisherin herra Trelfordille kirjoittaman kirjeen.”

Kaikkien silmät nauliutuivat tuomariin. Vain Sir Edward Makepeace katseli tarkasti Trelfordia. Joko puolustusasianajajalla oli loistava pokerinaama tai sitten tämä ei halunnut valamiehistön tietävän, mitä kirjeessä sanottiin.

Trelford nousi paikaltaan ja työnsi kätensä povitaskuun, mutta kirje oli kadonnut. Hän katsoi salin toiselle puolelle ja näki lady Virginian hymyilevän.

Hän hymyili takaisin.

HARRY JA EMMA CLIFTON
1970–1971

Valamiehistö lähti salista.

Tuomari oli pyytänyt seitsemää miestä ja viittä naista yrittämään vielä kerran saada päätöstä aikaan ja kehottanut heitä palaamaan seuraavana aamuna. Hän oli alkanut uskoa, ettei kumpikaan puoli saisi enemmistöä äänistä. Heti tuomarin noustessa paikaltaan kaikki asianajajien aitiassa nousivat seisomaan ja kumarsivat. Tuomari kumarsi takaisin, ja kun hän oli poistunut, salissa alkoi äänekäs puheensorina.

”Lähtisittekö mukaan toimistooni, rouva Clifton”, pyysi Donald Trelford. ”Meidän pitää keskustella majuri Fisherin kirjeestä ja siitä, kannattaako sitä julkaista.”

Emma nyökkäsi. ”Mikäli se sopii, mieheni ja veljeni tulevat mukaan. Sebastianin on palattava töihin.”

”Totta kai”, Trelford sanoi, kokosi paperinsa ja johdatti heidät saman tien ulos oikeussalista ja alas leveitä marmoriportaita alakertaan. Kun he astuivat ulos Strandille, kysymyksiä huutelevat toimittajat ympäröivät heidät ja salama-valot räiskähtelivät, kun valokuvaajat napsivat kuvia heidän hitaasta etenemisestään kohti asianajajan toimistoa.

Heidät jätettiin rauhaan vasta Lincoln’s Innin aukiolla, jota reunustavissa vanhoissa kaupunkitaloissa sijaitsi asianajajien ja heidän apulaistensa työhuoneita. Trelford johdatti heidät ylös narisevia puisia portaita numero 11:n ylimmäiseen kerrokseen. Vitivalkoisille seinille oli painettu mustalla nimiä.

Astuessaan sisään herra Trelfordin työhuoneeseen Emma yllättyi sen pienestä koosta, mutta Lincoln's Innissä ei edes johtava asianajaja saanut suurta toimistoa.

Kun kaikki olivat istuutuneet, herra Trelford nosti katseensa asiakkaaseensa. Häntä vastapäätä istuva rouva Clifton vaikutti rauhalliselta, jopa stoalaisen tyyneltä, mikä oli harvinaista, kun ihmisellä oli vastassaan tappio ja nöyryytys, paitsi jos... Trelford avasi työpöytänsä lukitun laatikon, otti sieltä kansion ja antoi kopion majuri Fisherin kirjeestä herra ja Rouva Cliftonille sekä Sir Giles Barringtonille. Alkuperäinen kirje oli turvassa kassakaapissa, mutta hän oli varma, että lady Virginia oli jotenkin saanut näppeihinsä hänellä oikeudessa mukana olleen kopion.

Kun kaikki olivat lukeneet alahuoneen kirjepaperille käsin kirjoitetun kirjeen, Trelford sanoi päättäväisesti: ”Jos te annatte minulle luvan esittää tämän kirjeen todisteena, rouva Clifton, minä olen varma, että voitamme jutun.”

”Se ei käy päinsä”, Emma sanoi ojentaen kirjeen takaisin Trelfordille. ”Minä en voi antaa siihen lupaa”, hän lisäsi sellaisen naisen arvokkuudella, joka tiesi päätöksen voivan olla tuhoisa. Se tarkoittaisi, että hän ojentaisi voiton vastustajalle kultalautasella.

”Sallitte kai kuitenkin, että miehenne ja Sir Giles esittävät mielipiteensä?”

Giles ei odottanut lupaa. ”Totta kai valamiehistö on nähtävä kirje. Kun he ovat lukeneet sen, sinulla on heidän yksimielinen tukensa, ja mikä parasta, Virginia ei enää koskaan voi näyttää naamaansa julkisuudessa.”

”Ehkä niin”, sanoi Emma rauhallisesti, ”mutta sinä joutuisit perumaan ehdokkuutesi täytevaaleissa, eikä pääministeri tällä kertaa tarjoaisi sinulle lohdutuspalkinnoksi paikkaa ylähuoneessa. Ja yhdestä asiasta voit olla varma”, hän lisäsi. ”Ex-vaimosi nauttii paljon enemmän sinun poliittisen urasi tuhoamisesta kuin minun päihittämisestäni. Ei, herra Trelford”, hän jatkoi katsomatta veljeensä, ”tämä kirje pysyy perhe-

salaisuutena, eikä meidän auta kuin kestää seuraukset.”

”Tuo on jääräpäistä käytöstä, sisko”, Giles sanoi pyörähtäen ympäri. ”Mitä jos minä en halua tuntea koko loppuelämäni syyllisyyttä siitä, että sinä hävisit jutun ja jouduit luopumaan Barringtonin laivanvarustamon johtamisesta. Äläkä unohda, että sinun pitää myös maksaa Virginian oikeudenkäyntikulut sekä hänelle määrätty korvaukset.”

”Se hinta kannattaa kyllä maksaa”, Emma sanoi.

”Jääräpäistä”, toisti Giles desibelin kovempaa. ”Harry on takuulla samaa mieltä.”

Kaikki kääntyivät katsomaan Harrya, jonka ei tarvinnut lukea kirjettä toistamiseen, sillä hän olisi pystynyt toistamaan sen sanasta sanaan. Hänen tunteensa olivat kuitenkin kahtalaiset: hän halusi tukea vanhaa ystäväänsä mutta ei halunnut vaimonsa häviävän oikeusjuttua. Hän oli niin sanotusti puun ja kuoren välissä.

”Ei ole minun asiani puuttua tähän”, Harry sanoi. ”Mutta jos oma tulevaisuuteni olisi hiuskarvan varassa, haluaisin kyllä, että Fisherin kirje luettaisiin oikeudessa.”

”Kaksi yhtä vastaan”, Giles sanoi.

”Minun tulevaisuuteni ei ole hiuskarvan varassa”, Emma sanoi. ”Ja kuten sanoit, kultaseni, päätös on yksin minun.” Niine hyvineen hän nousi, kätteli asianajajaa ja sanoi: ”Kiitoksia, herra Trelford. Tapaamme huomisaamuna, kun valamiehet päättävät meidän kohtalostamme.”

Trelford kumarsi vierailleen ja odotti, kunnes ovi oli sulkeutunut heidän perässään, ennen kuin mutisi itseksensä: ”Tuo nainen olisi pitänyt kastaa Portiaksi.”

”Miten te saitte tämän käsiinne?” Sir Edward kysyi.

Virginia hymyili. Sir Edward oli opettanut hänelle, että kun vastauksesta ei ristikuulustelussa ole itselle hyötyä, ei kannata sanoa mitään.

Sir Edwardia ei hymyilyttänyt. ”Jos tuomari sallii herra Trelfordin esittää tämän todisteena”, hän sanoi heiluttaen

kirjettä, ”jutun voittamisesta ei enää ole varmuutta. Itse asiassa minä olen varma, että siinä tapauksessa me häviämme.”

”Rouva Clifton ei koskaan antaisi lukea sitä oikeudessa”, Virginia sanoi itsevarmasti.

”Miten voitte olla niin varma?”

”Majuri Fisherin kuoleman tähden Bristolin satamassa on järjestettävä täytevaalit, ja rouva Cliftonin veli aikoo kampanjalla edustajanpaikasta. Jos tämä kirje julkaistaisiin, Gilesin olisi vedettävä pois ehdokkuutensa. Se olisi hänen poliittisen uransa loppu.”

Asianajajilla kuuluu olla mielipide kaikesta muusta paitsi asiakkaistaan. Tällä kertaa sääntö ei kuitenkaan pätenyt. Sir Edward tiesi tasan tarkkaan, mitä mieltä hän oli lady Virginiasta, eikä sitä sietänyt sanoa ääneen sen paremmin oikeussalissa kuin sen ulkopuolellakaan.

”Jos te olette oikeassa, lady Virginia”, sanoi vanha asianajoneuvos, ”ja he tosiaan pitävät kirjeen salassa eivätkä esitä sitä todisteena, valamiehistö olettaa, ettei kirje edistä rouva Cliftonin asiaa. Silloin vaaka kallistuu kiistatta teidän eduksenne.” Virginia repi kirjeen palasiksi ja pudotti silpun roskakoriin. ”Sitähän minäkin, Sir Edward.”

Desmond Mellor oli tälläkin kertaa varannut pienen koushuoneen epämuodikkaasta hotellista, missä kukaan ei tunnistaisi heitä.

”Lady Virginia on erittäin todennäköinen voittaja tässä kahden hevosen laukkakisassa”, Mellor sanoi paikaltaan pöydän päästä. ”Näyttää siltä, että Alex Fisher teki kerranikin jotain hyödyllistä.”

”Fisherin ajoitus ei olisi voinut olla parempi”, sanoi Adrian Sloane. ”Mutta kaiken pitää silti olla ajoissa valmiina, jos haluamme Barringtonin laivanvarustamon vaihtavan omistajaa mahdollisimman sujuvasti.”

”Olen aivan samaa mieltä”, Mellor sanoi, ”ja siksi olenkin jo laatinut lehdistötiedotteen valmiiksi. Haluan että sinä